

nævnte med henblik på markedsføring, vil berettigelsen heraf skulle vurderes ud fra reglerne om markedsføring i L 147 § 6, stk. 2-4, og § 36. Hvis udstederen af betalingsmidlet er et pengeinstitut vil pengeinstituttet herudover skulle overholde bestemmelserne i L 112, jf. herom nedenfor.

b) Efter den foreslåede bestemmelse i bank- og sparekasselovens § 53 a, stk. 1, må der ikke uberettiget *videregives* fortrolige oplysninger. Det gælder også oplysninger, som pengeinstituttet har indsamlet hos f.eks. indehaveren af et betalingsmiddel i forbindelse med udstedelsen af betalingsmidlet.

Efter bestemmelsens stk. 2, kan et pengeinstitut dog *videregive* sædvanlige oplysninger om kundeforhold til koncernvirksomheder, der er underlagt tavshedspligt som nævnt i bestemmelsens stk. 1, såfremt dette er erhvervsmæssigt begrundet.

De foreslåede bestemmelser i bank- og sparekasselovens § 53 a bygger – i lighed med den nu gældende lovs § 54 – på den forudsætning, at et pengeinstitut alene kan *videregive* fortrolige kundeoplysninger, såfremt *både* betingelserne i bank- og sparekasselovens § 53 a og registerlovgivningen m.v. er opfyldt. Det gælder, uanset om *videregivelsen* skal ske til koncernforbundne virksomheder eller til virksomheder uden for koncernen.

Hverken den foreslåede bestemmelse i § 53 a eller andre bestemmelser i bank- og sparekasseloven regulerer adgangen for et pengeinstitut til *selv at anvende* oplysninger, som pengeinstituttet i forbindelse med udstedelsen af et betaling-

smiddel har indsamlet hos indehaveren af betalingsmidlet, til at foretage markedsføring over for den pågældende. Om en sådan anvendelse af oplysningerne er lovlig, må derfor afgøres efter anden lovgivning, herunder navnlig reglerne i forslaget til lov om behandling af personoplysninger og markedsføringsloven.

Der henvises i det hele til Økonomiministeriets besvarelse af 28. april 2000 af spørgsmål nr. 25-30 fra Folketingets Erhvervsudvalg, der vedlægges til orientering.

4. Sammenfatning.

Sammenfattende kan det anføres, at den problemstilling, som Retsudvalgets spørgsmål vedrører, navnlig har angået forholdet mellem L 3, L 147 og L 213. Problemstillingen har nærmere vedrørt spørgsmålet om etablering af en ordning, hvorefter forbrugeren ved en markering i CPR kan gøre indsigelse mod uanmodet direkte markedsføring og mod, at generelle kundeoplysninger om vedkommende kan *videregives* til andre virksomheder med henblik på markedsføring.

Herudover er der en række lovforslag, som – i mindre grad – har berøringspunkter med L 147. Disse lovforslag indeholder på afgrænsede områder en specialregulering af spørgsmålet om behandling af personoplysninger i forhold til L 147.

Efter Justitsministeriets opfattelse udestår der ikke længere spørgsmål af væsentlig betydning med hensyn til de omtalte lovforslags indbyrdes sammenhæng.